

ת"פ 35420/04/22 - מדינת ישראל נגד בדיע אלגלאוי, ראשד אלגלאוי, סגאר אלגלאוי, מחמד אלגלאוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 35420-04-22 מדינת ישראל נ' אלגלאוי (אסיר)
ואח'

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין:	המאשימה
	נגד
	הנאשמים
	מדינת ישראל
	1. בדיע אלגלאוי
	2. ראשד אלגלאוי
	3. סגאר אלגלאוי
	4. מחמד אלגלאוי (אסיר)

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד גל אוסטריאק
הנאשמים באמצעות שב"ס
הנאשמים באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד סוף פטישי בשמו של עו"ד רחאל ועו"ד אהוד בן יהודה
מתורגמנית לשפה הערבית נידא אבו עליון
גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן בביצוע עבירות חטיפה לשם רצח או סחיטה ותקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 372 ו-382(א) + 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי המתלוננת מתגוררת בעיר רהט עם שני ילדיה, והיא אחותם של נאשמים 1 ו-2 ודודתם של נאשמים 3 ו-4.

בתאריך 07/04/22 בסמוך לשעה 23:00 הגיע נאשם 1 לביתה של המתלוננת ושאל אותה "מה יש?", וזאת בהתייחסו לתמונה בה היא נראית צועדת ברחובות רהט. המתלוננת הסבירה לו שבסך הכל יצאה להליכה. נאשם 1 איים עליה בכך שאמר לה "תשמרי על עצמך ותזהרי" ועזב את ביתה. בהמשך, גמלה בליבם של הנאשמים החלטה לחטוף את המתלוננת ולפגוע בה. לשם כך הצטיידו ברכב. לאחר מספר דקות, הגיע נאשם 1 חזרה לביתה של המתלוננת וישב איתה מספר דקות. לאחר מספר דקות הגיעו נאשמים 3 ו-4 לכניסה לביתה של המתלוננת, נאשם 4 אמר למתלוננת שתבוא איתו לאביה, והמתלוננת סירבה. נאשם 4 סטר למתלוננת ונאשמים 3 ו-4 הרימו אותה ברגליה ובידיה, תוך כדי שנאשם 4 סגר את פיה בכף ידו, והכניסו את המתלוננת בכוח לרכב. תוך כדי האמור, הכו נאשמים 1,3 ו-4 את המתלוננת באגרופים בכל חלקי גופה והיא צרחה. שכנתה של המתלוננת, אשר ראתה את האמור, התקרבה על מנת לסייע לה וקראה לעבר נאשמים 1,3 ו-4 שיעזבו את המתלוננת. נאשם 1 אמר לה להסתלק. השכנה לקחה את ילדיה של המתלוננת והגיעה לתחנת המשטרה.

עמוד 1

בהמשך למתואר, נאשם 1 נהג ברכב ונאשמים 3 ו-4 ישבו עם המתלוננת במושב האחורי. הנאשמים עצרו בסמוך למסגד השלום ברהט, שם עלה לרכב נאשם 2, שבמשך מספר דקות הכה את המתלוננת בחוזקה בכל חלקי גופה וחנק אותה בידיו. כשנאשם 2 חדל ממעשיו, חנק נאשם 4 את המתלוננת, סטר לה, הכה אותה באגרופיו ואיים עליה שהיא צריכה למות. בהמשך לאמור, נסעו הנאשמים עם המתלוננת לחורשה מרוחקת מהעיר רהט, שם עצרו את הרכב. נאשמים 2 ו-4 משכו את המתלוננת משערותיה והוציאו אותה בכוח מהרכב, בעוד נאשמים 1 ו-3 צפו בהם. בהמשך לאמור, תקף נאשם 2 את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות מקל, ובמקביל, נאשם 4 חנק את המתלוננת באמצעות מוט ברזל ואמר לה: "תמותי". נאשמים 2 ו-4 לקחו מגל ואיימו באמצעותו על המתלוננת.

בהמשך לאמור, קיבל נאשם 1 הוראה לעלות על המתלוננת עם הרכב, אך זה לא שעה לדרישה. במקביל, נאשמים 2 ו-4 איימו על המתלוננת שבכוונתם לקבור אותה מבלי שאף אחד יידע וכי כבר חפרו בור לגופתה.

במקביל למתואר, בשל דיווחה של השכנה, המשטרה פנתה לבני משפחתה של המתלוננת ודרשה כי יאתרו באופן מיידי את המתלוננת והנאשמים. בהמשך לאמור, קיבל אחד מהנאשמים שיחת טלפון והנאשמים חדלו ממעשיהם. נאשמים 2 ו-4 אמרו למתלוננת שהפעם זו אזהרה, הניעו אותה למסור בחקירה הודעת שקר בכך שאמרו לה: "תגידי למשטרה שנפלת במדרגות", וכן איימו עליה שאם תגיש תלונה הם "יצאו אחרי חמש שנים והאנשים של המשפחה ירו בך".

בהמשך לאמור, סמוך לפני השעה 02:25, לקחו הנאשמים את המתלוננת ברכב אחר, כשנאשם 3 נהג, והנאשמים 2 ו-4 ישבו ברכב, עד לתחנת המשטרה ברהט, שם יצאה המתלוננת מהרכב כשהיא חבולה, יחפה, בוכה ונסערת.

בשל מעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלוננת המטומה מסביב לעין שמאל, מספר המטומות בפנים ובצוואר, כאבים בחזה, חתך בפנים ושטפי דם נרחבים על כמחצית מפניה, נפיחות רבה, סימני חבלה בכתף וברגליים, והיא פונתה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. במהלך האירועים, חששה המתלוננת לחייה.

הסדר הטיעון

2. ביום 23/03/23, לאחר סיום שמיעת פרשת התביעה, במהלכה העידה המתלוננת, הוצג הסדר טיעון במסגרתו, כאמור, הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, ומבלי שהוצגה הסכמה עונשית.

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית

3. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים, וטענה כי הפגיעה בהם היא קשה ומצויה ברף חומרה גבוה.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות, ובהן הרקע לביצוען, "שמירת כבוד המשפחה", החבירה לצורך ביצוע העבירות, האלימות הקשה שננקטה כלפי המתלוננת על ידי הנאשמים, כל אחד בתורו, תוך שימוש במקל ובמוט ברזל, החבלות הקשות שנגרמו לה כתוצאה מאותה אלימות, כפי שעולה אף מהתמונות שהוגשו, תחושת הפחד לחייה שחוותה המתלוננת במהלך האירוע ממעשי הנאשמים ומהאיומים שהופנו כלפיה, תוך שימוש במגל, והעובדה כי החטיפה בוצעה לעיני ילדיה הקטינים של המתלוננת שאף נותרו במקום לבדם. כמו כן, הפנתה המאשימה להתייחסות הנאשמים אל המתלוננת כאל חפץ שהם יכולים לעשות בו ככל העולה על רוחם, ואל העובדה כי האירוע הסתיים בנס ואך בשל

תושיית שכנתה של המתלוננת, אלא שאז הוסיפו הנאשמים חטא על פשע עת הורו למתלוננת מה לטעון במשטרה ואף איימו עליה.

המאשימה אף הפנתה לחומרה היתרה הנובעת מהקרבה המשפחתית בין הנאשמים למתלוננת, וכן לנזק המשמעותי שנגרם למתלוננת, ובין היתר לעובדה כי שוהה גם כיום במעון ומנותקת ממשפחתה.

לאור המתואר לעיל, ולאחר שהפנתה המאשימה לפסיקה, עתרה כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8-12 שנות מאסר, לצד מאסר מותנה ממושך ומרתיע.

באשר למיקום הנאשמים במתחם - עתרה המאשימה למקמם בחלקו התחתון של המתחם, אם כי לא בתחתיתו, על אף היותם נעדרי עבר פלילי שלקחו אחריות על מעשיהם, וזאת לאור השלב הדיוני המאוחר בו הודו בכתב האישום המתוקן וכן לאור הצורך בהרתעת הרבים ובהרחקת הנאשמים מהחברה לתקופה ארוכה על מנת שלא יממשו איומם לשוב ולפגוע במתלוננת לכשישתחררו. כמו כן, עתרה להטלת פיצוי משמעותי למתלוננת, בסך מאות אלפי שקלים, וזאת אף בשים לב להשפעתם הקשה של מעשי הנאשמים על חייה כיום.

4. ב"כ הנאשמים מיקד טיעונו בקביעת מתחם העונש ההולם וטען כי מבלי להקל ראש במעשי העבירות, מעשיהם של הנאשמים בוצעו ללא תכנון מוקדם או תכום כלשהו, שכן, כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, אלה אמרו למתלוננת כי כוונתם הייתה להעבירה לבית אביה, והם אף נסעו לכיוון זה.

ב"כ הנאשמים הפנה לפסיקה דומה או חמורה לטענתו ממקרה זה, במסגרתה הוטלו עונשים של שנות מאסר בודדות בלבד על אותם נאשמים.

באשר לקביעת עונשם של הנאשמים בתוככי המתחם טען ב"כ הנאשמים כי יש ליתן משקל לכך שאלה לקחו אחריות על מעשיהם, על אף קשיים ראייתיים שהתגלו במהלך שמיעת הראיות, אשר הובילו אף לתיקון כתב האישום לקולה. עוד ציין כי הנאשמים נעדרי עבר פלילי, המנהלים אורח חיים נורמטיבי, שאירוע מעשי העבירות מהווה כשל חד פעמי בחייהם, ועל כן ביקש למקמם בתחתית מתחם העונש ההולם.

נאשם 3 טען במועד זה כי מתחרט על מעשיו ולא ישוב עליהם, וכי מבין שעליו לשלם על מעשיו.

קביעת מתחם העונש ההולם

5. על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב: **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

אין מחלוקת בין הצדדים כי כתב האישום מתאר **אירוע אחד** שבגיניו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים כוללים בתוכם את שלמות הגוף, הזכות לשלווה וביטחון, פיזי ונפשי, לצד החירות וחופש התנועה, וכן השמירה על אוטונומיה של הפרט על גופו.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית, וזאת לאור הרקע לביצוע העבירות, החבירה בצוותא לצורך ביצוען, פרק הזמן הממושך במהלכו בוצעו העבירות, האלימות הקשה שהופעלה כלפי המתלוננת, תוך שימוש בחפצי התקיפה השונים, כמפורט, כמו גם החבלות שנגרמו לה כתוצאה מהאירוע ותוכן דברי האיום שנאמרו לה במהלכו.

מדיניות הענישה הנהוגה

6. בטרם הפנייה לפסיקה נוהגת נציין את הידוע לכל ולפיו הפסיקה הנוהגת מהווה פרמטר אחד מתוך מספר פרמטרים שהתווה המחוקק לבתי המשפט בקובעם את מתחם העונש ההולם ו"**מלאכת הענישה לעולם אינה מתמטית, ועליה להיגזר מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה לגופו**".

[ראו: ע"פ 4232/20 פלוני נגד מדינת ישראל (12/11/20) (פסקה 9)].

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי הגם שקיים מנעד ענישה רחב, תוך שבתי המשפט שוקלים פרמטרים שונים, בהם טיב המעשים, ובכלל זה התכנון שקדם לחטיפה, אורך ומשך החטיפה, עוצמת האלימות שהופעלה במהלכה, והנזק שנגרם בפועל - הרי שככלל, בעבירות מסוג זה מוטלת ענישה הכוללת מאסר ממושך בפועל מאחורי סורג ובריח.

כידוע, בחוק העונשין קיימים מספר סעיפי חוק המתייחסים לעבירות החטיפה, אשר שונות זו מזו בעיקר בכוונה שלשמה בוצעה החטיפה. העונש הקבוע לצד עבירת החטיפה "הבסיסית", **עבירה לפי סעיף 369 לחוק העונשין**, עומד על 10 שנות מאסר, כאשר העונשים הקבועים לצד עבירות החטיפה החמורות יותר גבוה יותר באופן משמעותי, ובמקרה המונח לפנינו, עבירת חטיפה לשם רצח או סחיטה, לפי **סעיף 372 לחוק העונשין**, עומד עונש של 20 שנות מאסר. מהאמור עולה כי ככלל, ברי כי ענישה בהתאם לסעיף המונח לפנינו צריכה להיות חמורה יותר מענישה בגין עבירת חטיפה לפי **סעיף 369 לחוק העונשין**, הגם ובתי המשפט התייחסו בעיקר לנסיבות ביצוע העבירה בעת גזירת הדין. ודוק, עונשי המקסימום לצד עבירות אלה - 10 ו-20 שנות מאסר - יש בהם כדי ללמד על החומרה היתרה שהמחוקק מייחס לביצוע עבירות מסוג זה. בנוגע לקשר בין עונשי המקסימום לרמת הענישה כבר קבע בית המשפט העליון כי "**עונשי המקסימום הקבועים בצד עבירות אינם רק מגדירים את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטאים את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירות. כפי שציינתי שם, בקבעו את עונשי מקסימום אלו המחוקק לא דיבר לריק - שומה עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו**". [ראו: ע"פ 2352/19 דנילוב נגד מדינת ישראל (15/10/19)(סעיף 11)].

ומכאן לענישה הנוהגת:

בע"פ 9246/12 חמאסה ואח' נגד מדינת ישראל (24/03/14) קבע בית המשפט העליון מתחם עונש הנע בין 5-8 שנות מאסר בגין אירוע חטיפה, לפי **סעיף 369 לחוק העונשין**, בצוותא חדא על רקע "כבוד המשפחה", במסגרתו שניים קשרו קשר וחטפו את המתלוננת ממקום בו הסתתרה, הוציאוה בכוח מן הדירה, חרף מאבקה, והביאו אותה

לבית הוריה. מאוחר יותר באותו לילה, אחר הביא למותה, זאת מבלי שיוחסה למערערים חלק בגרימת המוות. בית המשפט העליון הפחית עונש המאסר שהוטל על הנאשמים, האחד צעיר בעל הרשעה קודמת אחת בלבד, ל-5.5 שנות מאסר.

בע"פ **7365/00 סימה פרחאת נגד מדינת ישראל** (11/08/03), הורשעה המערערת, לאחר שינוי סעיף החוק בהחלטה בערעור, בביצוע של עבירת חטיפה "סתם", לפי **סעיף 369 לחוק העונשין**, ובעבירה של סיוע לאחר מעשה, וזאת לאחר שהתקשרה אל המנוח, עמו היה לה קשר זוגי בעבר, הודיעה לו כי היא מעוניינת להיפגש עמו, לבדה, הם נסעו ברכבים נפרדים לחורשה, וכשיצא המנוח מרכבו - יצא אחר שהסתתר ברכבה של המערערת, ירה במנוח והרגו. לאור השינוי בסעיף החוק בגינו הורשעה, בבית המשפט העליון הופחת העונש שהוטל על המערערת מ-18 שנות מאסר ל-10 שנות מאסר.

בת"פ **23249-08-21 מדינת ישראל נגד חסן ואח'** (14/09/22) (להלן: "פס"ד חסן ואח'") קבע בית המשפט המחוזי מתחם עונש הולם הנע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר בפועל בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות חטיפה לפי **סעיף 369 לחוק העונשין**, איומים, הדחה בחקירה ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות, וזאת בגין אירוע במסגרתו איתרו הנאשמים בתחבולה, עם אחרים, את המתלוננת, שהייתה כבת 18, חטפו אותה לבית אחד הנאשמים לאחר שדקרו אותה בבטנה והיכו אותה, ומשהביאו אותה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים - הורו לה למסור כי נחבלה כתוצאה מנפילה.

בת"פ **48720-12-16 מדינת ישראל נגד אבו כף** (13/11/17) קבע בית המשפט המחוזי מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בעניינו של נאשם שהורשע בביצוע עבירות חטיפה לפי **סעיף 369 לחוק העונשין**, תקיפה בצוותא חדא בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לביצוע פשע. הנאשם ואחר חטפו את המתלוננת מביתה תוך הפעלת אלימות שגרמה לחבלות של ממש בפניה, לקיחתה בניגוד לרצונה, תוך קשירתה וכיסוי פניה בבד, ליער, שם שטפו את פניה והשיבו אותה לבית הנאשם, שם שהו ילדיה. בית המשפט הטיל על נאשם, בעל הרשעות קודמות ששירות המבחן העריך בעניינו סיכון גבוה להישנות עבירות, עונש מאסר בן 5 שנים. ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נמחק לבקשת המערער (ע"פ **10165/17**).

בת"פ **40142/05 מדינת ישראל נגד עמר** (03/01/06) הורשע נאשם בעבירות של חטיפה לשם סחיטה, התעללות בקטין, כליאת שווא, וסחיטה באיומים. זאת לאחר שעל רקע מערכת יחסים שנרקמה בין אחותו הקטינה למתלונן, הורה הנאשם לקטינה להגיד למתלונן שיעלה לרכבו, לקחו לבית בקלנסוואה, שם חברו אליו 2 נוספים, כאשר כל אחד נטל חלק באלימות כנגד המתלונן - שכללה בעיטות, הלקאה בחגורה, מכות אגרוף וסטירות, ואף גזיזת פאותיו וגזירת הכיפה שלראשו. לבסוף נתנו לו 20 שקלים והורו לו לחזור לביתו ולא לחזור לירושלים למשך שנתיים. לאחר ששקל בית המשפט את העובדה כי מעשיו של הנאשם אינם מאפיינים את התנהלותו, ובשים לב להבעת החרטה וההתנצלות בפני המתלונן ומשפחתו - הסתפק בית המשפט בהטלת 32 חודשי מאסר על הנאשם.

לא מצאתי ללמוד מת"פ **60759-05-16** אליו הפנה ב"כ הנאשמים, וזאת לאור השוני המהותי בנסיבות ביצוע העבירות, בדגש על הרקע לביצוען, וזאת על אף שדווקא פסק דין זה עוסק בעבירה על פי **סעיף 372 לחוק העונשין**,

בדומה למקרה המונח לפניי כעת.

נסיבות ביצוע העבירה

7. האירוע המונח לפתחי להכרעה הוא מקרה קשה, המעורר שאט נפש, מדאיג ומעציב כאחד, שכן במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות קיימים שיקולים רבים לחומרה כפי שיפורט להלן.

אין בידי לקבל טענת ההגנה כי מדובר באירוע ספונטני ולא מתוכנן. אמנם, מעובדות כתב האישום לא עולה כי קדם תכנון מתוחכם לאירוע. עם זאת, הגעת נאשם 1 לבית המתלוננת עם תמונתה, לצד הגעת נאשמים 3 ו-4 לביתה עם רכב ואיסופו של נאשם 2 בדרך - מעידים על כך שהאירוע כולו לא היה ספונטני, אלא דרש מידה מסוימת של תיאום ותכנון עובר לאירוע החטיפה.

זאת ועוד, הרקע למעשה מהווה נסיבה לחומרה, שכן המתלוננת, שהיא אחותם של נאשמים 1 ו- 2 ובת דודתם של הנאשמים 3 ו- 4, גברים במשפחה שהיה מצופה שיגנו על קרובת משפחתם ולא להיפך, נחטפה והוכתה קשות על רקע רצונם של הנאשמים לכפות עליה התנהלות המתאימה לאורח חייהם. ודוק, כל חטאה של המתלוננת היה שיצאה להליכה מחוץ לביתה.

בעניין החומרה היתרה שיש באירועים מסוג זה המבוצעים על רקע "כבוד המשפחה" אפנה לדבריו של סגן הנשיאה, כבוד השופט א. ביתן בגזר דינו, עת קבע כדלקמן:

"הנחת הנאשמים שהם רשאים לכפות על המתלוננת דפוסי התנהגות שאינם מקובלים עליה, מבוססת על תפיסה פטריארכלית הרואה באשה כמי שנתונה תחת מרותו של הגבר וחייבת לנהוג בהתאם להוראותיו, המתירה מיניה וביה ענישת האשה על ידי הגבר, כולל במעשי אלימות ואף במוות, על סטייה מהשורה.

תפיסה זו, המחפיצה את האשה ושוללת את זכותה לבחור את דרכה והתנהלותה כרצונה, וביתר שאת נותנת לגיטימציה להענשת האשה ופגיעה בה, פסולה מכל וכל, ואין לתת לה מקום כחלק ממסורת של קבוצה זו או אחרת בחברה. אדרבא, יש לראות במניע כזה לביצוע עבירה כנסיבה המצדיקה החמרת הענישה, על מנת לשדר מסר של חוסר סובלנות מוחלט לתופעה.

"מה לא נכתב ומה לא נאמר על ביטוי אומלל זה? לא "כבוד המשפחה" לפנינו, אלא "חוסר כבוד במשפחה". חוסר כבוד לאישה, חוסר כבוד לאוטונומיה של האדם וחוסר כבוד לערך החיים. להוותנו, הביטוי "כבוד המשפחה" הפך למילת קוד שמאחוריה מסתתרים דפוסי השפלה ודיכוי של האישה וקודים של התנהגות כלפי אישה שאין חלקנו עמם. הסניגור המלומד הדגיש בדיון בפנינו כי המדובר בתופעה החוצה גבולות-דת במגזר הערבי, אך בית משפט בישראל לא יאפשר לשאת את שם הרב-תרבותיות לשווא. הרב-תרבותיות נעצרת במקום של אלימות ופגיעה פיסית בכלל, ואלימות על רקע מגדרי בפרט" - ע"פ 3768-08 אנואר סלאמה נ' מדינת ישראל (07/11/10). [ראו: פס"ד חסן ואח', סעיף 23 לגזר הדין].

לא זו אף זו, נסיבה נוספת לחומרה במקרה זה, היא העובדה שהמתלוננת הוכתה ונחטפה על ידי קרובי משפחתה, מתוך ביתה, תוך הפעלת אלימות כלפיה, כל זאת לעיני ילדיה אשר נותרו לבדם בבית.

אם לא די בכך, מרגע חטיפתה של המתלוננת על ידי הנאשמים, בשעה 23:00 לערך, ועד שהושארה בפתח תחנת המשטרה, חלפו קרוב לשלוש וחצי שעות במהלכן הותקפה המתלוננת בצורה קשה, אף תוך שימוש בכלים, כל פעם על ידי אחד מהנאשמים, וחוותה סבל רב ותחושה קשה שהיא עומדת לאבד את חייה במהלך האירוע.

בשל אותם מעשים, נגרמו למתלוננת נזקי גוף משמעותיים, שכן עת הגיעה המתלוננת, כשהיא בוכיה ונסערת לתחנת המשטרה, היא הייתה פצועה וחבולה. די אם אפנה למוצג **ת/1** - תמונות שתיעדו את המתלוננת לאחר האירוע, בהן ניתן לראות על פניה, כתפה ורגלה חבלות, וכן לפירוט החבלות כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן. לא זו אף זו, במקרה דנן אף קיים פוטנציאל נזק משמעותי יותר, עת התבקש נאשם 1 אף לעלות על גופה של המתלוננת עם הרכב במהלך האירוע - מעשה שלו היה נעתר נאשם 1 ומבצעו - היה מוביל, יש להניח, לנזק משמעותי אף יותר מהנזק הגופני הכבד שנגרם למתלוננת בפועל. ודוק, כעולה מעובדות כתב האישום המעשים הקשים שהופנו כלפי המתלוננת נפסקו רק לאור התערבות המשטרה ובני משפחה שיצרו קשר עם הנאשמים במהלך האירוע.

במסגרת הטענות לעונש לא הונח לפניי תסקיר נפגע עבירה כך שאין בידי מידע מספיק באשר לנזק הנפשי שנגרם למתלוננת כתוצאה מהאירוע, והשלכות האירוע על מהלך חייה. על אף האמור, ברי כי החוויה הקשה שעברה, במהלכה במשך מספר שעות הוכתה וחוותה איום ממשי על חייה, הותירו בה צלקות נפשיות. בעניין זה די אם אציין כי המתלוננת הגיעה לעדותה בבית המשפט ממעון חסוי - מסגרת בה היא שוהה, כעולה מדברי ב"כ המאשימה במעמד הטענות לעונש, עד לימים אלה, תוך ניתוק ממשפחתה וסביבתה המוכרת.

8. לאור האמור אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיהם של הנאשמים נע בין 54 ל- 90 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשם של הנאשמים

9. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אציין כי ב"כ הנאשמים בחר שלא לטעון ארוכות בנושא זה ועל כן הוצגה בפניי תמונה חלקית בלבד בנוגע לנסיבות אישיות של הנאשמים.

במסגרת שיקולים שאינן קושרים בביצוע העבירה י"לקחו בחשבון היות הנאשמים נעדרי עבר פלילי, אשר לקחו אחריות והודו במעשיהם. על אף שהודאת הנאשמים ניתנה רק לאחר שמיעת עדות המתלוננת, מאחר ולאחר שמיעת עדותה נערך תיקון משמעותי בכתב האישום - לא מצאתי כי יש לזקוף עובדה זו לחובת הנאשמים.

עניינו של נאשם 3 שונה במעט מיתר הנאשמים שכן הוא צעיר מהם במספר שנים, והיה כבן 18 וחצי בלבד בעת ביצוע העבירה. בעניינו הוגש תסקיר בהתאם להוראת המחוקק. מתסקיר זה עולה כי מדובר בנאשם המגיע מרקע משפחתי מורכב, אשר נשר מלימודיו בגיל צעיר על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. ברקע לביצוע העבירות מחויבותו להישמע להוראת בן משפחה המבוגר ממנו, מבלי שהפעיל כל שיקול דעת עצמאי. הגם שהנאשם הודה בביצוע העבירה, שירות

המבחן ציין כי הוא מיעט במתן מידע או בשיתוף אודות תפיסות ועל כן היה קושי לבחון את נסיבות מעורבותו באופן מעמיק. משכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו. כמו כן, יש לציין את הבעת החרטה שנאשם זה הציג במועד הטיעונים לעונש.

10. עבירות אלימות בכלל ועבירות אלימות המכוונות כלפי נשים בפרט פשו זה מכבר בחברה והפכו לצערי לחיזיון נפרץ. הדברים מחייבים החמרה בענישה כדי להביע את שאט הנפש, להוקיע התופעה ולהרתיע את הרבים [ראו: ע"פ 8991/10 מכבי נגד מדינת ישראל (27/10/11)].

11. סוף דבר, לאחר ששקלתי את הנסיבות לקולה ולחומרה במקרה דנן, כמפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשמים ענישה ברף הנמוך של מתחם העונש, אך לא בתחתיתו, זאת לאור שיקול הרתעת הרבים המתחייב במקרים כגון דא. על אף האמור, בשים לב לפער הגילים בין נאשם 3 ליתר הנאשמים ובשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן, הנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם 3 אטיל על נאשם 3 ענישה ברף נמוך במעט מיתר הנאשמים.

רכיב הפיצוי:

11. בהתאם להלכה הנוהגת ובשים לב להוראת **סעיף 77(ב) לחוק העונשין**, תכלית הפיצוי במסגרת הליך זה היא מתן הכרה לסבל שנגרם לנפגע העבירה, באופן העשוי אף לתרום לשיקומו. כמו כן, בע"פ 764/21 מדינת ישראל נגד אמיר אבו לבן (21/04/21) נקבע כי: " **סעיף 77(ב) לחוק העונשין מורה לבית המשפט לקבוע את הפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, לפי מידת הנזק או הסבל שנגרמו ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים. תכליות פסיקתם של פיצויים לפי הסעיף, כוללות את הצורך ליתן סעד מיידי לנפגע; להכיר בסבלו; ולקדם אפשרות להיטהרות העבריין עצמו, באופן העשוי לתרום לשיקומו (ראו למשל: רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל...)"**.

לאור האמור, ובשים לב לתמונת הנזק שנפרשה לפני מעדותה של המתלוננת, מהתמונות אשר הוצגו, מטיעוני ב"כ המאשימה ומעובדות כתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל, שוכנעתי כי יש לקבוע פיצוי משמעותי לנפגעת העבירה אשר יוכל אף לסייע בשיקומה.

12. סוף דבר, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים 1, 2, ו-4 את העונשים הבאים:

א. חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ב. חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור באם יעברו עבירה מסוג פשע לפי סימן ז' לפרק י' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין .

6

ג.

חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור באם יעברו עבירה מסוג עוון לפי סימן ז' לפרק י' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.

ד.

כל אחד מהנאשמים ישלם למתלוננת (עת/1) על פי פרטיה כפי שאלו מופיעים בתיק בית המשפט פיצוי על סך 25,000 ₪.

על נאשם 3 אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 55 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור באם יעברו עבירה מסוג פשע לפי סימן ז' לפרק י' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין .

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור באם יעברו עבירה מסוג עוון לפי סימן ז' לפרק י' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.

ד. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת (עת/1) על פי פרטיה המופיעים בתיק בית משפט על סך 15,000 ש"ח.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ז אב תשפ"ג, 14 אוגוסט 2023, במעמד הצדדים.